

عنوان مقاله:

رد پای تئاتر روایی بر سه نمایشنامه محمد یعقوبی

محل انتشار:

پژوهشنامه ادبیات داستانی، دوره 11، شماره 5 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

مهلا اکبری - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، واحد تهران مرکزی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

شروین خمسه - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد تهران مرکزی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران.

عالیه یوسف فام - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد تهران مرکزی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

تئاتر روایی که در تقابل با تئاتر ارسطویی است می‌کوشد با تکیه بر تغییر و پشت کردن به تمامی عناصر موجود در تئاتر ارسطویی، مخاطبین تئاتر را به سوی شناختی درست هدایت کند. از مهم‌ترین تکنیک‌ها در تئاتر روایی «بیگانه سازی» است که با شیوه‌های مختلف می‌کوشد با به حداقل رساندن باورپذیری، مخاطب را به تفکر وادارد و او را به سمت قضاوت و داوری رویدادها و اصلاح امور سوق دهد. تئاتر روایی با تکیه بر تکنیک بیگانه سازی از تماشاگر نقدی روشنفکرانه می‌خواهد تا به کسب معرفت و اخذ تصمیمی منطقی منجر شود. اهداف این مقاله کسب آشنایی بیشتر با اصول تئاتر روایی و تاثیرپذیری نمایشنامه‌نویسان معاصر از جمله محمد یعقوبی از تکنیک تئاتر روایی و بنیان‌های فکری آن است. همچنین به معرفی شیوه‌های بیگانه سازی که مهم‌ترین تکنیک تئاتر روایی است پرداخته شده است. در راستای این اهداف کوشش شده است با شیوه توصیفی- تحلیلی و روش کتابخانه‌ای سه نمایشنامه از محمد یعقوبی که از نمایشنامه نویسان نوگرا و اثرگذار دهه‌های اخیر در ایران است تحلیل و بررسی شود. این سه نمایشنامه عبارت‌اند از: یک دقیقه سکوت، نوشتن در تاریکی و زمستان ۶۶. نتایج بررسی این سه اثر، نشان می‌دهد که او در نمایشنامه‌هایش از شیوه نمایشی رایج ارسطویی یا کلاسیک به شیوه‌های مدرن نمایشی رو می‌آورد و مشخصه‌های تئاتر روایی و شیوه‌های تکنیک بیگانه سازی در نمایش‌نامه‌ها و اجرای آثار او قابل مشاهده است.

کلمات کلیدی:

تئاتر روایی، بیگانه سازی (فاصله گذاری)، محمد یعقوبی، نمایش نامه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1579586>

